

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

Trende smukke Sange.

Den Förste:
Smilende Haab etc.

Den Anden:
Bianca! for sidste gången etc.

Den Tredie:
Du lille Ø, paa Havets
blanke Nove etc.

Tromsø. u. a.
Paa M. Urdals Forlag,
trykt i G. Kjeldseths Bogtrykkeri.

V box 19:554

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40

mm 0

1. Smilende Haab! Du elste Barn som hvævet
Baas Sefyrninger, bist i fjerne Sky;
Som naar i Nattens Mørke Hjertet bøver,
Huldt tænder etter Glædens Morgengry.

2. Se Barnes Glæde funker i dit Øie;
Men af, deits Smil ustadiigt er og fort,
Sjønt af en Engel ledet fra det Høje,
Væller din Gang, og du flyer atter bort.

3. Og dog den Svage evig dig tilbeder,
Og du alene er hans sande Ven;
Du er hans Trøst, din Hakkel Mulmet spredter;
Han vandrer Livets Blomstervei igjen.

4. O, stig da ned, du rosenklædte Engel,
O, kom og klyng' dig venlig til mit Bryst
Bortvist min Kummer med din Myrhestengel
Og fyld igjen min Sjel med salig Lyst.

5. O, skal du da end atter fra mig vige,
Skal atter Nattens Mørke farne mig,
Da skal Grindring gjenem Taarer sige:
"Jeg var deg engang glad eg lykkelig".

6. Sig: Afsted-s-Taare, er du da den sidste,
Hvi bøver tan's i Øjet du endnu;
Nu har jeg intet Jordisk mer at miste,
Kun stille Bemodstaare dig endnu.

7. Vi skiller ad, jeg maa alene vandre
Min Fremtidbanes kummerfulde Sti,
Vi skiller evig, evig fra hverandre,
Trelose Haab, du svandt, du er forbi.

Bianca! for sidsta gången
Hør du min Bithar, hør!
::: Sorgen forstummar Sången,
Sånger af fælek dor. :::

2.
Lyse til hvemens drømmer,
Amors forklænuta bryst.
::: Flora du snart forglømmer
Bud din Alsendos bryst. :::

3.
Trogen som detta Hjärta;
Trogen og lika ömt,
::: Trogen i nöd og smärta;
Trogen men esven glömt. :::

4.
Fläcka din tro er bruten,
Den, du mig engång sver;
::: Såg! hvem har uplöst knuten.
Snart jag i Graven bor. :::

3.
Hvarför så blek på finden?
Blomstrande var' de myn.
::: Kall bläser aftonvinden,
Kall blir' mit aßledslys. :::

6.
Bianca! jag dig förlåter,
Kedullen er mörk fall;
::: Niig ser du aldrig åter,
Hjärtat er fullt af quall. :::

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

7.

Bianca! du vist mig minnar
När på min graf du står.
::: Tårar lun hjärtat lindrar,
Låkt blir' dog ei dit sår. :::

[Rumohr, Theodor Kierstrup]

1. Du lille Ø, paa Havets blanke Bove,
Med fagre Blomster om din golde Strand,
Med Fuglene i dine Bøgeskove
Jeg elsker dig, du er mit Fødeland!
2. Du Søens fagre Lilie som smiler!
Dg smiler blomstrende i salten Vand;
Du i hvis Bæger Gesjon end hviler;
Jeg elsker dig, du er mit Fødeland!
3. Du Jord, hvem Bolgen bringer Morgenrøden
Til dine Kyster hitt fra Havets Rand!
Hvem Sølen kysser i sin sidste Glede;
Jeg elsker dig, du er mit Fødeland!
4. Du Havets Brud, hvis Brudgom evig taler
Om haablös Elskov fra din golde Strand.
Jeg fræder, naar min sidste Sol neddaler,
Jeg elsker dig, du er mit Fødeland!

